

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. V.**, nar. xxx,
státní příslušnost: Moldavská republika,
bytem v ČR: xxx, xxx,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Slezská 874/36, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č. j. OAM-756/ZA-ZA11-K02-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. OAM-755/ZA-ZA11-K02-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Moravcová

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální situace, když země je na pokraji občanské války mezi prozápadními aktivisty a proruskou vládou. Množí se případy vražd a není tam bezpečno. Jedná se prokazatelně o nedemokratickou zemi, v níž jsou s ohledem na poslední politický vývoj a zvolení proruského prezidenta Igora Dodona utlačováni protirusští aktivisté, mezi něž se žadatel osobně řadí. Žalobce je přesvědčen, že návratem do Moldavska by byl v současné době reálně ohrožen jeho život, a přinejmenším tak splňuje podmínky pro uložení doplňkové ochrany. Žalovaný tak porušil správní řád, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále si neopatrnil dostatečné podklady pro rozhodnutí. V souladu s uvedeným v žalobě tak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasí s nimi. Skutečnosti uváděné žalobcem nelze považovat za důvody udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si shromáždil aktuální informační prameny a nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Žalovaný tak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobce poskytl dne 20. 9. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je moldavské národnosti, náboženským přesvědčením je křesťan-pravoslavný, nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je ženatý s N. V., nar. xxx, jež v současné době žije v Moldavsku. S manželkou má děti J. V., nar. xxx a S. V., nar. xxx, v současné době rovněž žijící v Moldavsku. Ve vlasti naposledy bydlel ve vesnici xxx. Do České republiky přicestoval 14. 4. 2017 autobusem. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož v Moldavsku je proruský prezident a žalobce byl nucen chodit na mítinky. Dříve sloužil v armádě u vojenské policie. Žalobce nechce nikoho bít a nechce být proruský. Podal již žádost o rumunské občanství pro sebe i rodinu. Pokud v Moldavsku nechce chodit na mítinky, tak ho zavřou.
6. Dne 20. 9. 2017 byl se žalobcem rovněž sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že situace je velmi vážná. Lidé musí chodit na mítinky, kde je agitováno, aby se Moldavsko připojilo k Rusku a obyvatelé Moldavska aby jezdili pracovat do Ruska. Všichni v současné době v Moldavsku hovoří rusky. Kdyby byl žalobce doma, tak by mohl skončit ve vězení kvůli tomu, že se nechce zúčastnit mítinků.
7. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 18. 8. 2017 žalobce uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování z území České republiky a vycestuje dobrovolně. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 9. 2017 žalobce uvedl, že se bál, protože se k němu chovali velmi špatně. Domníval se, že ho budou ihned deportovat, tak souhlasil s tím, že odejde dobrovolně. Následně se dozvěděl o možnosti podat žádost o azyl.
8. Dne 23. 11. 2017 byl žalobce opakovaně předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. S podklady se žalobce dne 12. 12. 2017 seznámil a uvedl, že do 23. 12. 2017 se s právním zástupcem vyjádří. Ve vyjádření k pokladům rozhodnutí ze dne 22. 12. 2017 uvedl žalobce totožné body, jako v podané žalobě.
9. Žalovaný vydal dne 6. 2. 2018 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. V odůvodnění postupně uvedl, proč dospěl k závěru, že žalobce nemá z žádného důvodu nárok na udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by naznačovala, že v Moldavsku uplatňoval politická práva a svobody, za něž by byl pronásledován. Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu tak žalobci neudělil. V průběhu správního řízení žalobce nehovořil o

jakýchkoliv problémech s moldavskými státními orgány. Ze shromážděných zpráv o bezpečnostní situaci vyplývá, že země je stabilní, a to i s ohledem na separatistické území, tzv. Podněstří, nad kterým má kontrolu centrální moldavská vláda. Byť je země rozdělená na proruský a proevropský tábor, nelze ze shromážděných zpráv naznat, že se v zemi konají mítinky, kde vojáci bijí ty, kteří mají proevropský názor, že by země byla fakticky na pokraji občanské války, případně že v zemi probíhá perzekuce protirusky smýšlejících osob. Správní orgán má pochybnost o pravdivosti žadatelem tvrzených dopisů, neboť je v poskytnutých údajích neuváděl. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany shledával v podstatě pouze v neuspokojivé sociální situaci v Moldavsku, kterou přirovnal k situaci na Ukrajině. Vojenská povinnost je základní státoobčanská povinnost, kterou uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků, a proto nemůže být povolání do armády azylově relevantním důvodem. Ohledně katastrofální ekonomické situace žalovaný uvedl, že absence finančního zázemí či ekonomická nouze nečiní z osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že v protokolu o výslechu účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 18. 8. 2017 žalobce uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování z území České republiky a vycestuje dobrovolně. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 9. 2017 žalobce uvedl, že při řízení o správním vyhoštění to neříkal, protože se bál, když se k němu chovali velmi špatně. Správní orgán podotýká, že vyslovený souhlas s dobrovolnou deportací nebránil žalobci, aby zmínil, čeho se při návratu do země obává. Žalobce rovněž mohl podat stížnost na postup příslušného policisty. Žalobci jde u řízení o udělení mezinárodní ochrany pouze o legalizaci pobytu v České republice. Žalobce měl požádat o mezinárodní ochranu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 ihned po příjezdu do České republiky, neboť tomu nic nebránilo. Azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu tak žalovaný žalobci neudělil. Azyl podle § 13 zákona o azylu žalovaný rovněž neudělil, neboť ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Humanitární azyl nebyl žalobci taktéž udělen, neboť jej lze využít za výjimečných okolností. Žalobce je s ohledem na své povolání schopen postarat se o své potřeby. Ohledně doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že vycházel z aktuálních zpráv o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce a neshledal důvody pro její udělení.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání, při kterém strany odkázaly na předchozí podání.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“.
14. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
15. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu

svého posledního trvalého bydliště, by mu brožilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jebož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.

17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
19. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jebož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit“.
20. Žalobní námitku týkající se nepříznivé situace v zemi původu žalobce soud neshledal důvodnou. Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). K žalobcem vytýkané vadě správního řízení spočívající v nespolehlivě zjištěném skutkovém stavu lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokázal jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadatel o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Co se týče kvality a dostatečnosti důkazů opatřovaných správním orgánem v azylovém řízení, lze odkázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Z něj vyplývá požadavek, aby informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany byly v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Popsané požadavky na dokazování v azylovém řízení žalovaný dle názoru soudu respektoval. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení uváděná žalobcem, ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. Městský soud neshledal, že by žalovaný soud při posouzení věci žalobce vybočil z rámce zákona či z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se zevrubně zabýval situací v zemi původu na základě jím shromážděných aktuálních zpráv. Ze shromážděných materiálů nevyplývá, že by země byla na pokraji občanské války a že by byli protirusští aktivisté utlačováni. Bezpečností situací v Moldavsku se vypořádal žalovaný přezkoumatelným způsobem a nelze jeho rozhodnutí v tomto směru nic vytknout. Pokud byl žalobce nucen účastnit se proruských mítinků, měl se obrátit na složky státního aparátu, což neučinil. Výhrůžky ze strany soukromých osob nelze bez dalšího řešit tak, že si žalobce vybere zemi, ve které se cítí dobře a požádá v ní o mezinárodní ochranu. Žalobce je povinen nejprve alespoň se pokusit vyřešit situaci v rámci prostředků vnitrostátního práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41; ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100; nebo ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108). Zdejší soud odkazuje na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003-40, dle něhož pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, nezakládá azylový důvod.

21. Městský soud rovněž nepřehlédl, že žalobci bylo dne 18. 8. 2017 uloženo správní vyhoštění, v jehož řízení neuvedl žádné problémy v souvislosti s návrhem do země původu. Vzhledem k tomu, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána do měsíce od uložení rozhodnutí o správním vyhoštění, lze dovodit jistou účelovost jednání žalobce, který chce na území České republiky legalizovat svůj pobyt. Rovněž žádost o udělení státního občanství v Rumunsku napovídá tomu, že žalobce si chce legalizovat pobyt do vyřízení této žádosti, neboť pokud by šlo o skutečně azylově relevantní důvody, požádal by o azyl již v Rumunsku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
22. Námitku týkající se nedostatečného shromáždění pokladů pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu soud rovněž neshledal důvodnou. Žalovaný si shromáždil podklady, zejména zprávy o situaci v zemi původu žalobce, které dostatečně a jednoznačně prokazují, že v souladu s poskytnutými údaji a protokolem o pohovoru není v daném případě dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Soud tak nenalézá deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
24. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce